

Konventionens Forhistorie.

Den 5. Juni 1947 holdt De forenede Staters Udenrigsminister paa Harvard Universitet en Tale, hvori han, efter at have omtalt de med Europas økonomiske Genopbygning forbundne Vanskeligheder, udtalte følgende:

„Det er klart, at før De forenede Staters Regering kan gaa meget videre i sin Indsats for at lindre Forholdene og for at hjælpe med til at sætte den europæiske Verden i Gang paa Vejen mod Genrejsning, maa der være en vis Enighed mellem Europas Lande med Hensyn til, hvad Situationen kræver, og den Rolle, disse Lande selv vil overtage, for paa rette Maade at gennemføre de Foranstaltninger, af hvilken Art de maatte være, som Regeringen her i Landet maatte træffe. Det vilde hverken være passende eller formaalistjenligt for Regeringen her i Landet at paa-tage sig ensidigt at udarbejde et Program, der var beregnet paa at bringe Europa paa Fode i økonomisk Henseende. Dette er Europæernes Sag. Initiativet, mener jeg, maa komme fra Europa. Vort Lands Opgave bør bestaa i ven-skabelig Hjælp ved Udarbejdelsen af et europæisk Program og senere i Støtte til et saadant Program, for saa vidt som det maatte være praktisk muligt for os. Dette Program bør være et Fællesprogram, hvorom en Række, om ikke alle europæiske Folk enes.“

1. Konferencen i Paris i Sommeren 1947.

Midt i Juni Maaned 1947 mødtes den franske, den britiske og den russiske Udenrigsminister i Paris for at drøfte Mulighederne for Udarbejdelsen af et fælles Genopbygningsprogram som foreslaaet i Udenrigsminister *Marshalls* Tale. Da Sovjetunionen ikke mente at kunne deltage heri, blev Resultatet af disse Drøftelser, at den franske og engelske Udenrigsminister i Juli Maaned udsendte en Indbydelse til alle europæiske Lande undtagen Rusland og Spanien til at deltage i en *Konference i Paris* med det Formaal at udarbejde et Svar til Udenrigsminister Marshall. Den 12. Juli samledes i Paris Delegerede fra 16 Lande, nemlig